

1868 máj. 3.

K513/1086

Kedves Sándorom!

Ime olvasom Nagykőrű, Magyarországi
leveledet, melyben a becsület, jellem,
mely érv és acéllelkűnek egek fengere
sáruil élén gyöngyeivel. Er a levél
olyan minőségű hasonló nem olvasom,
nem is képzelek. És ekkor tényleg
Minden évvel, miattam! Ha lehetné-
lenne, alaratomra birta volna tényleg
a jellemtelenség meg-vagy nem történe-
jét: becsületemre, barátságunkra: az
elsőhöz állomam volna. Olyan állapot-
ba hozta magadriselése, mely, nemer
nyelven írta, egek lelkedről árha-
nyal leveleddel lelkemre érésimre, :
hogy méltán irímelhetem a
szavada melyet monda Voltaire, egyet
zinnüve dicsőítőhozónis előadásaiat a
Theatre françaisében. Meghalok, de ró-
mál török! Túlélés, valószínű: meg-
vagy-e valószínűsége. Alaratom
az lelkem, nemilem híresül, hitted
nál barátságos. Micsaknak. A ma-
st boldog lény megérvé nom, di lelkedre-

tanúja jól osztágya sifese volt. Leve-
temes sebléha honia, arrai löyet öntöset el
hogy segy meggyogósoma, söt örmes
is láta; s hogy velel is végződös a
dolag! Hála Mennel! Zárom he en is leve-
temes Csölolant
Mysad.

(U l. engedj meg a levelezés
chözen Sifogóant. Most
Erem Károlyantus söt örmes
karon.)

